

Sõna

Ja minnes kuulutage: Taevariik on lähedal! Mt 10,7

Möte

Augustikuu juhtsõna tuletab meile meelde evangeeliumi sisu: Jeesuses, Jumala Pojas on Taevariik tulnud inimestele väga lähedale. See Jumala vääramatu valitsuse piirkond, kus heldus ja tõde, arm ja õiglus saavad sõbralikult üheskoos olla, on juba tulnud. On juba käeulatuses. Südame ulatuses. Inimese asi on see vastu võtta. Või siis mitte. Jeesus andis selle ülesande kord oma õpilastele: minna ja kuulutada. Kui ka meie tahame ikka olla tema õpilased, siis on meilgi sama ülesanne. Minna ja näidata Taevariigi lähedust oma eludega.

Palve

Hea Isa! Täname Sind, et Sinu riik ei ole mitte ainult kauges tuleviku asi või hauajärgse olemise sisu. Vaid et Sinu Taevariik on juba tulnud ning on tegelikult kõigile väga lähedal. Palun varusta meidki kõige vajalikuga, et saaksime minna seda rõõmu kuulutama ja näitama. Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi. Aamen

Nr 40

Oleme jõudnud neljakümnenda Elulätte väljaandeni. Number 40 on kuidagi märgilise tähtsusega arv ja esineb sageli ka Piiblis oluliste ajaperioodide tähistajana.

Veeuputus kestis 40 päeva ja ööd (1Ms 7,12). Mooses viibis Siinai mäel lepingut vastu võttes 40 päeva ja 40 ööd (2Ms 24,18). Iisrael rändas kõrbes 40 aastat (2Ms 16,35; 4Ms 32,13). Kohtumõistjate päevil olid sõja-ajad vaheldumisi 40-aastaste rahuaegadega (Km 3,11; Km 5,31). Kuningad Taavet ja Saalomon valitsesid Iisraeli kumbki 40 aastat (2Sm 5,4; 1Kn 11,42). Jeesus paastus kõrbes 40 päeva (Mt 4,2; Mk 1,13; Lk 4,2). Veel 40 päeva viibis Jeesus ülestõusnuna inimeste keskel enne taevavõtmist (siit pärineb komme mälestada Jeesuses lahkunud inimest 40 päeva pärast surma). Number 40 on piiblis oluline arv. Miks just nelikümmend? Ühest vastust sellele polegi. On oletatud, et see on kuidagi seotud iidse kuukalendriga, mille puhul kuid (ja päevi) arvestati mitte päikese näiva liikumisega taevas, vaid Kuu kasvamise-kahanemise tsükli järgi. Neile, kes armastavad numbritest otsida sümboolseid tähendusi, hakkab ehk silma, et number 40 märgib läbikatsumis-, ettevalmistus-, või valitsemisperioodi. Inimese elus tähistab see number üldiselt elu keskpunkti (Ps 90,10), mil inimene peaks olema juba kuhugi jõudnud ja midagi saavutanud. Ka Eluläte on selle ajaga saavutanud oma kindla koha lugejate seas meie koguduse häälekandjana. Tänu teile kõigile ja jätkame Jumala abiga!

Helilooja Tuudur Vettik ja väike Avispea küla.

Sel aasta suvel möödus väikese Avispea küla esmamainimisest Lääne-Virumaal 800 aastat. Kuid küla ise on tähendusrikas veel mitmeski mõttes. Selles asub kirik otse keset küla ja külas on sündinud helilooja, koorijuht ning muusikapedagoog Tuudur Vettik.

Tuudur Vettik sündis Avispeal 4. jaanuaril 1898-aastal. Muusikalise hariduse sai ta aastatel 1919-1926 Tallinna Konservatooriumis. Tulevane andekas helilooja õppis seal viiulit, kompositsiooni, muusikaajalugu, helikeelt ja muusikapedagoogikat. 27. augustil 1929. aastal ilmus tema koostatud laulik „Koorilaule sega-ja ühendkooridele”, kusjuures paljudele paladele oli ta ise kaunid sõnad kirjutanud. Lisaks koorilauludele, millest tuntum on „Su Põhjamaa päikese kullast”, avaldas Tuudur Vettik rohkesti, artikleid, arvustusi ja muusikaõpikuid. Inimesena oli Tuudur Vettik väga tähelepanelik ja hooliv, eriti oma noorte õpilaste suhtes. Ta ei olnud nende peale kunagi häält tõstnud, vaid juhendamine toimus isalikult. On hea mõelda, et üsna oluline sündmus muusikaloos langeb kokku taasiseseisvumispäeva järgse ajaga. Kaunist lõikuskuu lõppu, head lugejad!

KUHU OLED TEEL, NOOMI?

III osa

Eelmises osas oli juttu sellest, et Rutt ja Noomi jõudsid Petlemma odralõikuse ajaks. Seekordses osas vaatame, milliseid tähelepanekuid on Ruti raamatus kohtades, kus Rutt asub tööle maaomanik Boase põllul.

Pühakirjast loeme: „*Ja Noomil oli ta mehe sugulane, jõukas mees Elimeleki suguvõsast, aus ja Boas oli ta nimi. Rutt ütles Noomile: „Las ma lähen ja nopin viljapäid selle järelt, kelle silmis ma armu leian!” Ja tema vastas temale: „Mine, mu tütar!” (Rutt 2:1-2)* Nii läheb Rutt, et töötada Boase põllul ja teenida endale ja Noomile elatist. Piibliuurija Walter Torbish on kirjutanud: „Ruti raamat oma kompaktsuses paneb piibliuurijaid küsima, kus võttis noor moabi naine nii palju julgust, et töötada võõrana maal, mida ta ei tundnud? Ruti sihikindlus olgu igale üksikule eeskujuks.” Ootamatult tuli Boas põllule ja tervitas töötajaid nagu tol ajal kombeks. Boase tähelepanu köitis kohe võõras noor naine, kes oli puhkamata põlluliste järelt kukkuvaid viljapäid noppinud. Ta vaatas noort naist kaua ja küsis siis oma töölistelt, kellega on tegu. Mees, kes oli pandud töötajate ülevaatajaks rääkis Boasele, kellega tegu ja et naine on moabilanna. Üks 20 sajandi piibliuurijaid Karl Reits (1885, Tallinn – 1941, Siimusti) on Ruti raamatu teise peatüki kohta teinud järgmise tähelepaneku: „*Tähelepanelikum Ruti raamatu lugeja mõistab, et maaomanik Boas on oma töötajate suhtes aus, tähelepanelik ja viisakas. Ta kohtleb oma töötajaid hoolde ja tähelepanuga. Jõukus ega rikkus pole suutnud teda muuta ahneks ja enesekeskeks nagu tänapäeval tihti kipub ette tulema.*” Kui nüüd Ruti raamatut aga edasi lugeda ei ole Boase ilmumine töötajate hulka mitte juhuslik, vaid kui jumalik ettehooldus, et Rutt võiks pääseda ja et Boas saaks tulevikus tema eest hoolitseda. *Järgneb...*

Vihmavarblane

XXII osa

Mis tähendasid Bläku Eduardile kõik moraaliloengud alkoholi kahjulikusest tervisele, kui juba järgmisel detsembrikuu keskpäeval ta nii püha viha täis oli, et otsesed sammud politsei jaoks seadis, lõhutud aknaklaasi ja ähvardamise kohta avaldust tegema. Seal ei võetud tema juttu küll kuigi tõsiselt, kuid avaldus võeti siiski vastu. Koju tulles oli ta aga nii tülinud, et pikemalt mõtlemata Saare Taali välitrepi istet võttis ja pead käte vahel hoides rahuneda püüdis.

„Helde aeg, mis sa Eduard siin nüüd niimoodi ometigi...trepi peal?“ ehmus Taali ust avades. „Normaalsed inimesed ikka koputaksid ja räägiksid oma mure ära. Mis siis nüüd jälle lahti on?“

„Seda et - Saare proua, tulin vabandust paluma, et ma teiega niimoodi, tol päeval seal silla juures ja veelgi tahtsin ma Taali proualt küsida, et mis sel Kuningamäe ja Esku rahvale küll viimasel ajal sisse on läinud, et õhtusel ajal lausa oma ukse taha ähvardama tullakse?“

„Tohoo, kes sind siis ähvardamas käis?“ küsis Taali ja tõmbas palituhõlmad koomale.

„Ahh, see Loopre Hannes ja Tõstamäe Tõnu. Seda ma teile ütlen, Taali proua, need kaks inimest söövad mul veel hingegi kord seest välja. Olge teiega nendega ettevaatlik, kui juhtute kohtuma. Nad kahekesi on ühed kurjad inimesed.“

„Mitte midagi ei saa aru,“ ütles Taali.

„Ahh, muidugi. Te ei saagi aru saama, sest elu, see on sandimast sandim. Ma hakkan parem kodu minema.“

Seda öeldes Bläku Eduard tõusis ja kõmpis minema.

Saare Taali läks kuuri toimetama. Alles seal sai ta kergemalt hingata, aga Eduardi jutt jäi talle väga segaseks. Samas mõtles Saare Taali, et eks Eduard saanud kainemaks ja tahtnud vabandust paluma tulla. Kukkus tal see välja aga üsna kehvasti või siis nii nagu alati. Saare Taali istus kuuris pakule ja jäi sügavasti mõtlesse. Kuidas see õpetajahärra Ruuben eile oli ütelnud? Tee sa mis sa iganes teed, aga jää inimeseks. Saare Taali leidis, et see oli igati tabavalt öeldud.

Bläku Eduard jõudis koju kella kolmeks pärastlõunal. Ta komberdas vaevaliselt kööginurka ja pani veekannu kiiresti külma vett täis ja keema. Kangest mustast teest oli tihti pohmaka puhul abi. Siis istus ta suure teetassiga määrdunud ja päevinäinud diivanile, kui eskojast kõlas koputus köögiuksele:

„Kes julge, see astugu aga sisse!“

Bläku Eduard küünitask end esikusse vaatama ja oleks ehmatusest ja

hämastusest peaaegu teetassi pörandale pillanud. Tulijaks oli Loopre Hannes.

„Kuidas käbarad käivad, Eedi?“ küsis Hannes tagumiku toolile toetades.

„Ja, mis sinul sindrinahk sellest, kas eilsest veel küllalt ei olnud? Miks sa mu akna sisse löid, ah?“

„Mina?“

„Sina jah, kes siis muu?“

„Kuule mees, mis jama sa nüüd suust välja ajad? Pole ma sul mingit akent sisse löönud. Näita, kus see aken sul on?“

Bläku Eduard näitas käega akna suunas, millele külmavarjuku vana puhvaika oli ette pandud.

„Ah see, ei noh, selle asja korradame ära. Ma mäletan, et sul peaks siin vanast ajast üks korralik saepuruulat olema. Mõned kruvid ka, õhtul toon akutrelli ja asi joones. Klaasi saamisega oleks asi juba keerulisem. Aga noh, kevadeni kannatad ära ja äkki saad mulle siis ka võla tasutud, kui hästi läheb.“

Bläku Eduard rüüpas suure sõõmu teed ja vaatas Hannest tigidalt ja sisistas:

„Kuule, mees, sa ära õhka ega õhka siin midagist tead. Ega see asi veel lõppenud ei ole. Oleks ma koer, ei viitsiks sinusuguse peale jalgagi tõsta.“

„Kuule, Eduard, mis sulle õige muret teeb, ah?“ küsis Hannes.

„Sina teed oma raha nõudmistega, justkui mul need rahatähed siin õuepeal puu otsas kasvaksid.“

„No-nohh?“

„Vaata, aru ma saa, mis teile Tõnuga sisse on läinud? Kas ma teie eludesse oma nina olen toppinud? Kes käib teile viinapoolist toomas, kui vaja? Mina olen see, Hannes, mina! Aga nüüd, Hannes on mul kõigest kõriin, siiber, saad sa aru? Kus tegijaid, seal ka nägijaid ning nüüd tee siit vehkat ja ruttu!“

Loopre Hannes tõusis aeglaselt määrdunud diivanilt, ohkas sügavalt ja oligi läinud.

Bläku Eduard aga jäi mitte midagi ütlevate silmadega soditud seinapassima. Ta sees kees tohutu raev. Hea meelega oleks ta tahtnud kellelegi ühe korraliku tou anda. Aga elus tuleb kõik oma valusad vitsad ära tunda, oli tema vanaema kunagi ütelnud. Ah, mis või milleks? Bläku Eduard elas nii nagu ta ikka oli elanud ja siin ei saanud keegi talle ettekirjutusi teha. Vähemasti ise arvas ta nii. Eduard teadis, et paljud juhtunud sündmused tema elus on alkoholi süü. Jah, õnnelik ta selle üle ju ei olnud, aga mis parata. Kui elus veel midagi on, siis tuleb see vastu võtta, kas siis purjakil olles või siis mitte. *Järgneb...*

